

‘Haal mij hier weg!’

‘Haal mij hier weg!’

geschreven door Elisa Teulings

gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Uitgave

Brave new books, Selfpublisher

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder afgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Ik wil mijn dank uitspreken naar mijn lieve kinderen, die een bron van inspiratie voor mij zijn. Die mij elke dag weer stimuleren het beste uit mijzelf te halen. Jullie betekenen echt de wereld voor mij. Het is een eer jullie moeder te mogen zijn. Ik houd van jullie tot aan de maan en weer helemaal terug.

Mijn lieve vader, ik weet dat jij je nog altijd schuldig voelt over wat er toen is gebeurd. Maar papa, jij kon er niets aan doen. Je bent er altijd voor mij geweest, samen met moeke. Je bent de beste vader ter wereld, en ik houd zielsveel van jou.

Last but not least, mijn broertje. Vanaf het eerste moment stal je mijn hart, en waar je ook gaat en staat, ik neem jou met me mee. Jouw lieve lach heeft mij door de zware tijd heen geholpen. Ook al zijn we beiden volwassen, ik zal er altijd voor je zijn. Je bent en blijft mijn kleine broertje.'

*Voor alle kinderen,
die slachtoffer zijn van kindermishandeling,
verwaarlozing en misbruik.
Je bent niet alleen! Neem iemand in vertrouwen en
deel je geheim.
Niemand verdient het om zo behandeld te worden,
zeker jij niet!*

Liefs van Mij.

Intuïtie

Ik kan direct aan het kind zien of er sprake van mishandeling of misbruik is. Zodra ik de kamer binnentreed en kennismaak met het kind, win ik eerst het vertrouwen, en niet veel later week ik het geheim voorzichtig los.

De wetenschap dat er nog altijd kinderen in angst en onzekerheid leven, bezorgt me slapeloze nachten. Mijn vurige wens om deze kinderen te bereiken en een helpende hand te bieden, groeit met de dag.

Nu ik zelf moeder ben van drie prachtige kinderen, begrijp ik nog minder van mensen die kinderen geweld aandoen. Hoe kun je een onschuldig kind beschadigen, vernederen of je eraan vergrijpen? Welke zieke geesten zitten hier achter?

Niemand die het ziet, opmerkt of hoort. Iedereen is druk bezig met zijn of haar eigen leven. We willen ons ook niet overal in mengen. Uit angst om achteraf de gebeten hond te zijn.

De monsters dragen een masker, ze zijn vermomd als de vriendelijke buurman, een liefdevolle moeder, de betrokken coach of een overbezorgd familielid.

Niemand die gelijk door heeft wat voor monsters het zijn. Monsters die misbruik maken van de zwakte en de loyaliteit van een kind.

Misbruik laat diepe sporen na, die niet allemaal zichtbaar zijn voor de buitenwereld. De zelfhaat en afschuw reflecteren in de ogen.

Het vertrouwen in de mens is geruïneerd, dat kan op latere leeftijd veel problemen met zich mee brengen. Een volwaardige relatie opbouwen met je partner levert de nodige strijd op.

De angst om je volledig open te stellen naar de mensen om je heen, belemmert je te genieten van het moment, omdat de angst om gekwetst te worden altijd overheerst.

De muur rond je hart wordt steeds hoger, en voor je geliefden wordt het steeds moeilijker er doorheen te breken.

Het is het levenslange gevolg van wat ze je hebben aangedaan.

Monsters die je vertrouwde, waarvan je dacht dat ze van je hielden, hebben je kapot gemaakt.

Zal deze hel voorbij gaan?

Er klinkt een doodse stilte.

Inwendige schreeuw: Haal mij hier weg!

*Geschreven vanuit het kleine meisje
Getypt door de volwassen vrouw
Wie had dit ooit verwacht
Niets waard, dat is wat ze jarenlang dacht
Niet langer gebroken voor de rest van haar leven
Liefde in overvloed, een positieve kracht
Gevormd door het verleden
Jarenlang gebeden
Het kleine meisje getroost en ontdaan van het leed
Een waardevol gebaar, naar haar toe
Geschreven vanuit het kleine meisje
Vol verlatingsangst en onzekerheid
Getypt door de volwassen vrouw
Nu durft ze hardop uit te spreken:
'Lieve kleine Ik, ik hou van jou.'*

Nietsvermoedend

Die bewuste morgen lag haar moeder nog te slapen op de leren sofa in de woonkamer. Op haar blote voetjes sloop ze voorzichtig dichterbij.

‘Mama?’

Ze probeerde haar zachtjes wakker te maken. Ze moest over tien minuten al op school zijn en had nog niet ontbeten.

‘Ga slapen,’ mompelde haar moeder geïrriteerd en draaide zich om.

Mama heeft vannacht vast weer slecht geslapen, dacht ze en ze besloot zelf op zoek te gaan naar iets te eten. Haar rommelende maag ging tekeer als een onweersbui.

Het ontbijt speelde door haar hoofd toen ze Robbie hoorde ontwaken. Ze liep hun slaapkamer binnen.

Hij lachte haar vriendelijk toe. ‘Heb je lekker geslapen?’ vroeg ze aan haar kleine broertje.

Hij zweeg en trok zich op aan de spijlen van zijn ledikant. Elisa tilde voorzichtig haar kleine broertje uit zijn bedje, liep naar de keuken en zette Robbie in zijn kinderstoel. Robbie was niet zo groot, maar het kostte haar veel moeite.

Tussen de hoge stapel afwas op het aanrecht stond zijn drinkflesje. De melk van de dag ervoor zat er nog in. Ze keek er naar en trok haar neus op.

‘Bah, wat vies.’

Met uitgestrekte armen draaide ze het dekseltje los. Zodra ze het flesje open deed, kwam haar een zure lucht tegemoet.

Kokhalzend spoelde ze vlug het flesje met warm water om, maar het mocht niet veel baten. De lucht was niet te harden en ook met afwasmiddel kreeg ze de stank niet weg.

‘Dan maar uit een normale beker drinken, als een grote jongen.’

Ze schoof een keukenstoel tegen het aanrechtblok en klom erop. Wanneer ze op haar teentjes stond kon ze net bij de bekers, die helemaal achter in het bovenste keukenkastje stonden.

Robbie volgde nieuwsgierig elke beweging van zijn grote zus.

Vanuit de woonkamer hoorden ze zacht gekreun, het was hun moeder die zich weer had omgedraaid. Er was niet veel eten aanwezig, alleen een oude snee brood, en de overgebleven restjes jam in de glazen pot die eenzaam in de lege koelkast stond. Ze zuchtte, dit was nooit genoeg voor hen allebei. Ze keek naar Robbie.

‘Kom, we gaan eten, broertje.’

De boterham sneed ze voorzichtig met een scherp mes in kleine stukjes en gaf ze een voor een aan de kleine Robbie. Toen ze op de klok keek, zag ze dat de school al begonnen was. Ze slaakte een diepe zucht. Nu werd de juffrouw vast weer boos op haar. Haar moeder was wakker geworden van de geluiden die uit de keuken kwamen en kwam een kijkje nemen.

‘Ben je nog niet naar school?’ vroeg ze verbaasd toen ze haar kinderen zag zitten.

‘Nee mama, ik had honger en wilde eerst iets eten. Maar er is niet zoveel en Robbie moet ook nog eten, dus ik heb een boterham gemaakt. Maar nu ben ik weer te laat op school, straks is de juffrouw weer boos op mij,’ zuchtte ze.

‘Hm, ja dat zal wel. Schiet maar snel op, dan geef ik je broertje verder te eten.’

Haar moeder rommelde wat in haar tas en haalde een verkruimeld koekje tevoorschijn dat nog in de verpakking zat. ‘Hier, eet dit maar op en nu vlug naar school.’

Ze voelde haar moeders warme lippen op haar kruin toen ze haar jas dichtritste.

‘Tot vanmiddag, mam.’

‘Tot straks lieverd, ik hou van je.’

Afscheid

Ik was een leergierig kind en ging met veel plezier naar school. Ik vond het dan ook verschrikkelijk als ik te laat kwam. Mijn juffrouw heette Cathelijne, ze was een mooie vrouw van tweeëndertig jaar oud. Met haar rode lange lokken en duizenden sproetjes op haar gezicht was ze een plaatje om te zien. Ze hield volgens mij erg veel van bloemen, want ze droeg elke dag een prachtige jurk met een bloemenmotief in alle kleuren van de regenboog. Ik vond haar heel lief en grappig. Maar als er iemand te laat kwam, veranderde haar vrolijke gezicht in een donkere onweerswolk. Ze hield niet van laatkomers en al helemaal niet van kinderen die midden in de les binnenkwamen. Het gezicht van juffrouw Cathelijne sprak boekdelen toen ik de klas binnenkwam. Ik probeerde de les niet te verstoren en zo onopvallend mogelijk plaats te nemen aan mijn tafeltje dat achter in de klas stond. 'Waar kom je zo laat vandaan, jongedame?' vroeg ze streng. 'Het spijt mij, juffrouw. Maar ik kan er niets aan doen. Mijn moeder sliep nog. Ik heb nog niet gegeten.'

Een diepe frons kwam tevoorschijn op haar voorhoofd. 'Pak maar snel je werkje van gistermiddag en maak dat af.' Uit haar bureaulade toverde ze een banaan tevoorschijn.

'Hier, eet maar lekker op.' Met een knipoog overhandigde ze de banaan.

'Dank u wel,' fluisterde ik dankbaar.

Nadat ik de banaan op had, begon ik direct aan mijn werkje.

Ik moest lijntjes trekken tussen de plaatjes en de bijbehorende woorden. Ik had hier geen enkele moeite mee en had mijn werk dan ook snel af.

Na taal kwam rekenen. Dit was niet mijn favoriet, maar ik deed wel mijn best. Hoofdrekenen vond ik afschuwelijk.

Mijn klas bestond uit vijftien kinderen. Echte vriendjes of vriendinnetjes had ik nog niet.

Ik woonde nog niet zo lang bij mijn moeder.

Van mijn tweede tot mijn vierde levensjaar had ik tijdelijk bij mijn oom en tante gewoond.

Na het rekenen hielden we pauze. Alle kinderen pakten hun tas van de kapstok in de gang en namen die mee terug de klas in. Ik was de enige die altijd bleef zitten. Ik had namelijk niets in mijn tas, wat ik kon pakken.

De juffrouw deelde pakjes schoolmelk uit. Toen ze bij mij aankwam, bleef ze iets langer staan en gaf mij zo onopvallend mogelijk een boterham van haar. Volgens mij smeerde ze er elke dag eentje extra, speciaal voor mij. Terwijl ik schichtig om mij heen keek, at ik dankbaar de boterham met kaas op. Niemand van de kinderen leek iets in de gaten te hebben van wat zich tussen mij en de juffrouw afspeelde. Nadat we allemaal ons eten en drinken op hadden, was het de hoogste tijd om naar buiten te gaan. Op het schoolplein verdeelden de kinderen zich in twee groepen.

De meisjes verzamelden zich bij de schommels en de klimrekken, terwijl de jongens achter elkaar aanrenden en wild over het plein crosten op een trapwagen.

Het gegil en geschreeuw van de spelende kinderen weerkaatsten tegen de muren van het schoolgebouw.

Ik gaf niet veel om buiten spelen. Ik zat veel liever binnen te tekenen. Geen enkel leeg vel papier was veilig voor mij. Naar hartenlust tekende ik er op los. Handenarbeid en tekenen stonden dan ook met stip op nummer één bij mij.

De dag verliep meestal rustig en zonder problemen. Zodra de schoolbel ging stoven alle kinderen naar buiten.

Daar stonden alle ouders op het schoolplein te wachten. Ik leek wel onzichtbaar als ik langs de menigte in de richting van onze flat liep. Het was niet zo ver lopen, onze flat was ongeveer tweehonderd meter van mijn school vandaan.

We woonden op driehoog, mijn moeder, stiefvader, Robbie en ik. Mijn stiefvader was de biologische vader van mijn broertje. Niet van mij, mijn vader woonde met zijn vrouw ergens anders. Ik ben het levende bewijs van een buitenechtelijke affaire tussen mijn vader en moeder.

Ook al was er een lift aanwezig, ik gaf de voorkeur aan de trap. Wanneer ik onze verdieping had bereikt, was ik buiten adem. Ik had astma waarvoor ik dagelijks Ventolin moest nemen.

Omdat ik last van hoogtevrees had, liep ik zo dicht mogelijk langs de woningen naar die van ons. Ik durfde nooit naar beneden te kijken en haalde elke keer weer opgelucht adem zodra ik onze drempel overstapte.

Dat was vreemd. De voordeur stond op een kiertje. Normaal belde ik aan en deed mijn moeder de deur open. Ik duwde met mijn hand tegen de deur en

keek naar binnen. In de hal stonden dozen en tassen tegen de muur opgestapeld. Ik zag mijn knuffels en Robbie's slaapzak liggen.

Wat is hier aan de hand, vroeg ik mij af. Gingen we op vakantie?

'Mama, ik ben thuis.'

Ik hoorde gekuch vanuit de woonkamer. Mijn moeder lag languit op de bank. Haar gezicht zag er grauw uit. Robbie zat op de grond en speelde wat met zijn blokken.

Ze was niet alleen. In de stoel bij het raam zat een mevrouw die ik niet eerder bij ons had gezien.

'Hoi lieverd. Hoe was het op school?' vroeg ze met een trillende stem.

'Leuk,' mompelde ik zachtjes. 'Ben je alweer ziek?' Ze zuchtte diep en heel haar gezicht vertrok. Nooit eerder zag ze er zo verdrietig uit als die bewuste dag.

Mijn moeder, toen vijftientig jaar oud. Een mooie jonge vrouw bij menig man het hart sneller deed slaan. Lange blonde haren. Ze had een open oogopslag, mooie lange wimpers en een slank figuur.

Ze had een prachtige stem waar ik uren naar kon luisteren. Ze zong de hele dag door, behalve op de momenten dat ze ziek op de bank lag. Ik vond dat